

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: P. L., narozený X, bytem X, t.č. Vazební věznice Praha Pankrác,
Soudní 1, P.O. BOX 5, 140 57 Praha 4,
zastoupený: Mgr. Jaromír Dvořák, advokát se sídlem Hlavní třída
267/27, 353 01 Mariánské Lázně,

proti
žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního
hospodářství, se sídlem Škroupova 18, 301 00 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 6.12.2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.9.2021 č. j. PK-
DSH/8149/21,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou** ze dne 6.12.2021 téhož dne doručenou soudu prostřednictvím datové schránky se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 30.9.2021 č.j. PK-DSH/8149/21, jehož kopie byla připojena, kterým bylo zamítnuto jeho

odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Stříbro, správního odboru – přestupků (dále jen **správní orgán I. stupně**), ze dne 12.7.2021 č.j. 1513/SPO/20-37, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o silničním provozu**), porušením § 18 odst. 4 téhož zákona, a přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, porušením § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 26 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců a zároveň mu byla rozhodnutím uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč.

2. **V žalobě** namítal žalobce především nezákonnost napadeného rozhodnutí. Dále stručně shrnul předchozí správní řízení a skutkový stav a namítal, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Dle žalobce nebylo ve správním řízení I. stupně provedeno úplné dokazování a je přesvědčen, že nedošlo k tomu, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V žalobě dále uvedl, že v řízení nedošlo k tomu, že by žalobce, jako konkrétní osoba, byl ze strany příslušnic Policie České republiky (dále jen **Policie ČR**) hodnověrně ztotožněn jako pachatel přestupkového jednání, které je mu kladeno za vinu. Nemohlo k tomu ani dojít, neboť v řízení nedošlo k tomu, aby se s žalobcem příslušnice Policie ČR setkaly, přičemž z jediného jednání, na které byly předvolány, byl žalobce řádně omluvený z důvodu péče o rodinného příslušníka. Správní orgán I. stupně se pak již dále nepokusil o ztotožnění žalobce úředními osobami, neboť k žádnému jednání již příslušnice Policie ČR nepředvolal. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že jím byla k prokázání svých tvrzení navržena svědecká výpověď jeho matky A. L., která je zároveň majitelkou vozidla tov. zn. VW Polo, reg. zn. X, která se mohla vyjádřit nejen ke skutečnostem, vážícím se k době, kdy měly být spáchány přestupky, ale i k tvrzením příslušnic Policie ČR, které se týkaly jejich údajných vyjádření, které měla učinit při předávání vozidla, aniž by o těch výrocích existovaly jakékoli úřední záznamy a dále k obsahu úředních záznamů, které ve věci jednostranně činila Policie ČR údajně na základě telefonických rozhovorů s A. L.. Též žalobce uvedl, že tvrzení policistek a obsah úředních záznamů jsou vůči němu jednoznačně negativní. Navržený důkaz byl zamítnut a žalobce jako dotčená osoba tedy nemohl uplatnit svá práva. Žalobce rovněž zpochybnil oprávněnost použití videonahrávky, pocházející z benzinové čerpací stanice v obci Černošín (dále jen **čerpací stanice**). Ani s touto jeho námitkou z hlediska zákonnosti a přípustnosti uvedeného záznamu se napadené rozhodnutí nevypořádává, neboť pouze odkazuje na tam uvedené judikáty a dále na část rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které však zhodnocení uvedené námítky rovněž neprovedlo. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno, přestože z jeho strany nedošlo ani k provedení toho, co podle původního rozhodnutí krajského úřadu ze dne 25.9.2020 č.j. PK - DSH/8528/20 doplnit měl, tj. „*V novém projednání věci správní orgán I. stupně znovu projedná přestupky odvolatele a nařídí nové ústní jednání, při kterém provede dokazování přehráváním kamerových záznamů, které jsou součástí spisu, a listinného důkazu – vyžádaného rozhodnutí, a o úkonech učiní záznam do protokolu o ústním jednání. Správní orgán I. stupně případně provede další důkazy, které bude považovat za potřebné provést ke zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností.*“ dle str. 4 poslední věty a str. 5 věty první. Žalobce zdůraznil, že pokud správní orgán I. stupně provedl ústní jednání bez přítomnosti obviněného, který výslovně

správním orgánu I. stupně sdělil, že k tomuto jednání se nemůže dostavit pro zcela objektivní a zjištělnou překážku, kterou je jeho umístění ve vazbě a výslovně nesouhlasil s možností konání tohoto ústního jednání bez jeho přítomnosti, pak se jedná zcela zřetelně o porušení § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o odpovědnosti za přestupky**), v jejímž důsledku bylo řízení zatíženo vadou, která činí napadené rozhodnutí nezákonným. Správní orgán I. stupně nezískal ani výše zmíněné rozhodnutí Městského úřadu Mariánské Lázně, kterým mělo být žalobci vráceno řidičské oprávnění, včetně údajů o tom, kdy bylo žalobci doručeno a kdy nabylo právní moci. Způsob provedení dokazování a takto vytvořený skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí tak jednoznačně odporuje zásadě materiální pravdy, zásadě legality i zásadě nestrannosti. Právo účastníka řízení být zastoupen bylo v daném případě správním orgánem zjevně zneužito k jeho diskriminaci, kdy dochází účelově k nesmyslnému výkladu § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky spočívajícím v tom, že přes výslovný nesouhlas žalobce a jeho řádnou omluvu je možné konat ústní jednání bez jeho účasti, pokud se k tomuto ústnímu jednání nedostaví jeho právní zástupce (a žalobce rovněž). Na závěr žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, požadoval i náhradu nákladů řízení bez specifikace.

3. **Žalobce společně s žalobou** také požádal o osvobození od povinnosti placení soudních poplatků a o přiznání odkladného účinku žalobě. Jeho návrh na osvobození od povinnosti placení soudních poplatků byl zamítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 20.12.2021 č.j. 17 A 98/2021-30 a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě byl zamítnut pravomocným usnesením soudu ze dne 3.1.2021 č.j. 17 A 98/2021-38.
4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 30.9.2021 č.j. PK-DSH/8149/21** bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12.7.2021 č.j. 1513/SPO/20-37, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, porušením ustanovení § 18 odst. 4 téhož zákona, a přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, porušením ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 26 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců a zároveň mu byla rozhodnutím uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč.
5. **Z odůvodnění napadeného rozhodnutí** žalovaného mimo jiné vyplývá, že dne 7.4.2020 prováděla hlídka Policie ČR, Územní odbor Tachov, Dopravní inspektorát, měření rychlosti v obci Černošín na sil. č. II/230 na nám. 1. Máje u domu č. p. 103 ve směru jízdy k obci Stříbro, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod, silničním rychloměrem RAMER10 C. Policie ČR během výše uvedené hlídky změřila motorovému vozidlu tovární značky VW, RZ: X rychlost 66 km/hod, po zohlednění odchylky 3 km/hod byla výsledná rychlost 63 km/hod, čímž byla nejvyšší dovolená rychlost překročena o 13 km/hod. Hlídka se za uvedeným vozidlem rozjela a po celou dobu jízdy jej neztratila z dohledu. Vozidlo zajelo k čerpací stanici v obci Černošín, kde zastavilo. Řidič vozidla z vozu vystoupil a na výzvu policistky doklady potřebné k řízení vozidla i k provozu vozidla nepředložil. Poté řidič od vozidla odešel a řekl, že vozidlo neřídil. Provedeným dokazováním bylo zjištěno, že řidičem vozidla byl žalobce, který vozidlo řídil, přestože nebyl držitelem řidičského oprávnění. Dále žalovaný shrnul obsah odvolání žalobce.

Žalovaný jako odvolací orgán uvedl, že námitky žalobce se ve své podstatě dotýkají způsobu hodnocení provedených důkazů a z nich vyvozených příslušných skutkových závěrů. K tomu bylo uvedeno žalovaným, že posuzuje proces dokazování i proces hodnocení důkazů a zjišťuje, zda správní orgán I. stupně postupoval v hranicích vymezených zásadou volného hodnocení důkazů a jestli nelze mezi vyslovenými skutkovými závěry a provedenými důkazy konstatovat extrémní rozpor, nepodloženost závěrů provedenými důkazy, popřípadě libovůli správního orgánu I. stupně. Dále žalovaný uvedl, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně musí být patrné, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvážil, co jsou pro věc zásadní a podstatné skutečnosti, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou. Žalovaný také konstatoval, že dle ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**), „*Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 ...*“. Správní orgán I. za tímto účelem provedl důkazy, po jejich vyhodnocení dospěl k závěru, že byl skutkový stav dostatečně zjištěn, s čímž se žalovaný plně ztotožnil. Správní orgán I. stupně v odůvodnění jeho rozhodnutí popsal, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy opřel svá skutková tvrzení a jakými úvahami se při hodnocení provedených důkazů řídil. Žalovaný uvedl, že rozhodné pro věc bylo prokázání, že předmětné vozidlo řídil žalobce, který v dané době nevlastnil řidičské oprávnění, proto ve shodě se správním orgánem I. stupně považuje za důležitý důkaz pro určení skutečnosti, že předmětné vozidlo řídil žalobce, svědecké výpovědi zakročujících policistek paní stržm. J. K. a prap. J. V. (dále jen **policistky**) a kamerové záznamy. Policistky uvedly ve svých svědeckých výpovědích zde dne 25.5.2020, že dne 7.4.2020 prováděly měření rychlosti vozidel v obci Černošín, změřily radarem vozidlo VW Polo hnědé barvy jedoucí nepovolenou rychlostí. Standardně za vozidlem okamžitě vyjely, přičemž ještě před místem předpokládané silniční kontroly jim toto konkrétní vozidlo stačilo odbočit na čerpací stanici. Celou dobu jely policistky za předmětným vozidlem, nemohlo dojít k záměně řidiče, do vozidla bylo vidět, skla nebyla tónovaná, vozidlo tov. zn. VW Polo měly na dohled po celou dobu, ve vozidle seděla jedna osoba sama, a to byl řidič. Dále policistky uvedly, že na parkovišti za čerpací stanicí policistka V. řidiče opakovaně vyzvala k předložení dokladů, kdy řidič následně řekl, že vozidlo neřídil a dal se na útěk. Policistky společně s operačním důstojníkem IOS Plzeň za pomoci mobilní aplikace ztotožnily jak majitelku vozidla, tak řidiče vozidla. Dle fotografie z registru řidičů beze vší pochyby poznaly policistky řidiče vozidla a ztotožnily ho jako žalobce. Policistka V. uvedla, že řidiče vozidla viděla při silniční kontrole na vzdálenost cca půl metru, na dobu cca 1 - 2 minuty. Žalovaný dále uvedl, že na kamerovém záznamu z přední kamery služebního vozidla je zaznamenána jízda vozidla VW Polo po pozemní komunikaci, zastavení vozidla a následně pak to, že po zastavení vozidla v 11:27:46 hod. prochází muž kolem služebního vozidla Policie ČR. K tomuto důkazu správní orgán I. stupně na str. 17 napadeného rozhodnutí uvádí: „*Vzhledem ke skutečnosti, že obviněný P. L. byl přítomen při ústním jednání dne 03.06.2020, konstatuje správní orgán, že muž, který v 11.27.46 hod. prochází kolem dveří řidiče služebního vozidla Policie ČR, je bezpochyby obviněný P. L.. Ze záznamu je zcela zřetelný obličej tohoto muže, kterého správní orgán zcela jednoznačně ztotožnil jako obviněného. Z uvedeného tedy vyplývá, že obviněný P. L. byl*

přínejmenším přítomen na parkovišti za čerpací stanicí poté, co zde obě dvě vozidla zaparkovala.“

Dále žalovaný poukázal na fakt, že na kamerovém záznamu z parkoviště za čerpací stanicí je zachycen příjezd vozidla tov. zn. VW Polo na parkoviště, v 11:28:23 hod., které parkuje na třetím parkovacím místě, za vozidlem v 11:28:23 hod. přijíždí na parkoviště služební vozidlo Policie ČR, v 11:28:25 hod. se otevírají dveře u řidiče vozidla tov. zn. VW Polo a z místa řidiče vystupuje muž, ve stejný čas služební vozidlo Policie ČR parkuje vpravo vedle vozidla tov. zn. VW Polo, v 11:28:31 hod. řidič vozidla tov. zn. VW Polo jde dozadu kolem zavazadlového prostoru vozidla, hned se vrací a otevírá přední dveře vozidla (u řidiče), v 11:28:33 hod. řidič dveře zavírá a obchází vozidlo předem, v 11:28:40 hod. řidič otevírá dveře u spolujezdce a hned v 11:28:41 hod. je zavírá, vozidlo následně v 11:28:44 hod. obchází zadem, v 11:28:45 hod. otevírá zadní levé dveře vozidla (za řidičem) a naklání se dovnitř, v 11:28:50 hod. dveře zavírá a přechází ke dveřím řidiče, které otevírá a naklání se do vozidla, v 11:28:53 hod. se otevírají dveře u řidiče služebního vozidla Policie ČR, ze dveří vystupuje policistka, ve stejný čas se řidič vozidla tov. zn. VW Polo naklání nad sedadlem řidiče a v 11:29:00 hod. vytahuje klíče ze zapalování vozidla, ve stejný čas policistka přichází zezadu kolem vozidla k řidiči a hovoří s ním, v 11:29:08 hod. si řidič nasazuje na obličej roušku a zároveň přichází k vozidlu tov. zn. VW Polo druhá policistka, v 11:29:30 hod. řidič odchází od vozidla tov. zn. VW Polo směrem k budově čerpací stanice, jedna z policistek odchází za řidičem, druhá zůstává na parkovišti. K námitce žalobce, že v inkriminovanou dobu předmětné vozidlo neřídil, žalovaný uvedl, že tato námitka směřuje k zjištění skutkového stavu věci.

Žalovaný konstatoval, že není sporu o tom, že dne 7.4.2020 bylo vozidlo tov. zn. VW Polo RZ: X změřeno silničním rychloměrem při překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Dále se žalovaný zabýval otázkou, zda byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ust. § 3 správního řádu, jak již bylo uvedeno výše. Na jedné straně stojí svědecké výpovědi zakročujících policistek podepřené kamerovými záznamy, oznámením přestupku a úředním záznamem, ze kterých vyplývá, že předmětné vozidlo řídil žalobce, na druhé straně stojí tvrzení žalobce, že vozidlo neřídil. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že existence rozporů mezi vyjádřením účastníka správního řízení a zakročujících policistů není neobvyklá. V takové situaci, je ale správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí. V daném případě se dle žalovaného s výše uvedeným rozporem správní orgán I. stupně vypořádal dostatečně a nikterak nepochybil. Výpovědi zasahujících policistek spolu v důležitých bodech vzájemně korespondují. Žalovaný považoval za prokázané, že policistky bezpečně rozpoznaly, že žalobce byl řidičem vozidla, tuto skutečnost shodně popsaly a uvedly, že výhledové poměry byly dobré. Výpovědi policistek jsou tedy v části týkající se pozorování vozidla a situace po zastavení vozidla bez rozporů jak každá zvlášť, tak při vzájemném porovnání. Nebyl zjištěn ani žádný jiný motiv, než prostý výkon služby, proč by policistky žalobce stíhaly. Policistky žalobce neznaly a při zastavování vozidla ani přesně nevěděly, kdo konkrétně je řidičem. Jednání zasahujících policistek lze hodnotit jako korektní a nikoliv zaujaté. Jak opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud (dále jen NSS), u přestupků, které jsou zachytitelné pouhým pozorováním, je třeba dbát maximální důraz na kvalitu svědeckých výpovědí, tak aby o skutkovém stavu nebyly žádné pochybnosti, které by bylo nutno přičítat ve prospěch obviněného z přestupku. Klíčová je kvalita svědeckých výpovědí, která musí vykazovat vysokou míru určitosti (srov. rozsudek

NSS č. j. 6 As 239/2014-39 ze dne 6.5.2015) a svědecké výpovědi tento limit bezesbýtku splňují. Dále žalovaný konstatoval, že míra věrohodnosti prováděných důkazů, konzistentnost výpovědi a další okolnosti plynoucí ze specifika každé projednávané věci dají ve svém souhrnu správnímu orgánu ucelený obraz o tom, jak se projednávaná věc udála. Výpovědi policistek korespondují také se záznamem z přední kamery policejního vozidla a z parkoviště za čerpací stanicí, což jednoznačně prokazuje, že řidič předmětného vozidla byl v interakci s policistkami, které v osobě řidiče identifikovaly žalobce, a kterého, jak již bylo uvedeno výše, identifikoval z kamerového záznamu také správní orgán I. stupně. Žalovaný považoval ve věci za podstatné, že svědkyně s jistotou vypověděly, že do vozidla dobře viděly, a po vystoupení z vozidla v osobě řidiče bezpečně poznaly žalobce. Žalovaný neshledal nic technicky nemožného na tom, aby policistky při soustředěném sledování inkriminovaného vozidla za dobrých rozhledových poměrů bez překážek ze vzdálenosti několika metrů po dobu několika sekund mohly pozorovat, že osoba, kterou následně ztotožnily jako žalobce, předmětné vozidlo řídila.

Dále poukázal žalovaný na rozsudek NSS ze dne 27.9.2007 č. j. 4 As 19/2007– 14, který se zabýval věrohodností zasahujícího policisty jako svědka, kde uvedl, že „*K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány i krajský soud vycházely v dané věci z „trojjediného zdroje“, jímž bylo „Oznámení přestupku“, úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí.*“ K tomuto žalovaný opětovně uvedl, že výpovědi policistek o dobrých pozorovacích podmínkách potvrzuje záznam z přední kamery i kamery z parkoviště. Ve věci byl zjištěn stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, čímž správní orgán I. stupně plně dostal požadavku ust. § 3 správního řádu, když za tímto účelem provedl dokazování v potřebném rozsahu. Námitky žalobce považuje žalovaný za nedůvodné. Dále žalovaný uvedl, že výpovědi obou policistek, které celý skutkový děj zřetelně a bezprostředně vnímaly po celou dobu svými smysly ve spojení s dobrými pozorovacími podmínkami, ve spojení s kamerovými záznamy je pro posouzení dané věci rozhodující a plně dostačují. Žalovaný konstatoval, že pro policistky nebylo zrakově obtížné vyhodnotit, že předmětné vozidlo řídila osoba, která po zastavení vozidla byla ztotožněna jako žalobce. I s ohledem na dobré podmínky pozorování má žalovaný za to, že tato verze skutkového stavu je věrohodná.

K námitce žalobce týkající se legality použitého kamerového záznamu z čerpací stanice žalovaný uvedl, že se ztotožňuje s názorem a argumentací správního orgánu I. stupně, který se touto otázkou zabýval na str. 11 a 12 svého rozhodnutí. Na jedné straně totiž stojí zájem na ochraně soukromí, na druhé straně pak zájem na bezpečnosti silničního provozu, resp. na objasnění dopravních přestupků. Zatímco zájem společnosti na ochraně soukromí nebyl kamerovým záznamem nijak zásadně dotčen, zájem na bezpečnosti silničního provozu byl porušen závažným způsobem, když došlo k dopravnímu přestupku. Žalovaný považoval za přiměřené, když bezpečnostní kamery v nezastavěné oblasti snímají i parkoviště, a to z důvodu vysoké pravděpodobnosti výskytu pachatelů trestné činnosti. Oporu svého názoru vidí žalovaný v rozsudku NSS ze dne 18.11.2011č. j. 2 As 45/2010-68,

v němž je uvedeno: „I za situace, kdy kamerový záznam pořízený soukromou osobou, který zasahuje do sféry osobnostních práv zaznamenané osoby, nebyl pořízen s jejím souhlasem či v souladu se zákonnými výjimkami, není jeho použitelnost pro potřeby dokazování ve správním řízení zcela vyloučena. V těchto případech je vždy nutno poměřit legitimitu cíle, kterého mělo být pořízením záznamu dosaženo, na straně jedné a přiměřenost užitého postupu na straně druhé. Je tak vždy nutno uvážit, zda v konkrétním případě může nad ochranou osobnostních práv dotčeného subjektu převážet zájem společnosti na objasnění a potrestání deliktů jednání a především pak ochrana ústavně zaručených práv pořizovatele takového záznamu.“ V daném rozsudku dále NSS dospěl k závěru, že „Je-li kamerový systém, z něhož pochází posuzovaný záznam, provozován bez oznámení Úřadu pro ochranu osobních údajů (§ 16 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů), nejde jen z tohoto důvodu o důkaz nezákonný. Porušení této povinnosti má ve vztahu k dokazování pouze ten následek, že, má-li být takto pořízený záznam použit jako důkaz ve správním či soudním řízení, neplatí presumpce provozování tohoto systému v souladu se zákonem, a bude tak nutné provést celkové posouzení, zda docházelo ke zpracovávání osobních údajů v rozporu se zákonem, či nikoliv.“ Dále poukázal žalovaný na skutečnost, že kamerové záznamy ve vozidlech či v průmyslových objektech jsou běžně používány i v trestním řízení, poukázal i na usnesení Ústavního soudu ze dne 8.2.2010, sp. zn. IV. ÚS 2425/09 v němž je uvedeno: „Lze dát za pravdu stěžovateli, že monitorování veřejného místa kamerou a následné pořízení trvalého záznamu spadá pod ochranu poskytovanou článkem 10 Listiny a článkem 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen "Úmluva"). Obecně je pro účely hodnocení, zda došlo k nedovolenému zásahu do soukromí ze strany orgánů veřejné moci, nutno zkoumat, zda byla zaznamenána soukromá záležitost či veřejná událost a zda byl získaný materiál určen pro omezené použití či měl být dostupný široké veřejnosti (...) Běžné použití bezpečnostních kamer samo o sobě, ať na ulici nebo v prostorách jako nákupní centrum nebo policejní stanice, kde slouží legitimnímu a předvídatelnému účelu, není problematické z pohledu článku 8 odst. 1 Úmluvy (...) Poškozený instalováním průmyslové kamery na veřejném místě sledoval legitimní cíl, tj. ochranu svého majetku a odhalení pachatele trestného činu, který by se jej osobně dotýkal. Pořízený záznam byl pak využit jen pro nezbytně nutný účel (prokázání viny stěžovatele v trestním řízení) a nebyl nijak zneužit, např. veřejným zpřístupněním záznamu, znevažováním stěžovatele ve sdělovacích prostředcích apod. Lze tedy uzavřít, že instalace průmyslové kamery a záznam jejím prostřednictvím získaný nenaplní znaky porušení stěžovatelova ústavně zaručeného práva na ochranu soukromí.“ Žalovaný shledal kamerový záznam z čerpací stanice za plně použitelný jako důkaz v řízení o přestupku.

K námitce žalobce, ve které uvádí, že by na jeho osobu mělo být pohlíženo dne 7.4.2020 tak, že byl držitelem řidičského oprávnění, neboť splňoval všechny zákonné podmínky, prokazatelně již vykonal poslední trest zákazu činnosti a neexistoval žádný zákonný důvod pro to, aby mu vydání řidičského průkazu bylo odmítnuto, a tedy že se jednalo ze strany správního orgánu o toliko administrativní úkon, žalovaný poukázal na ust. § 94a odst. 1 a 2, § 102 odst. 1 a 2, § 114 odst. 1 zákona o silničním provozu. Dále žalovaný uvedl, že nutnou podmínkou pro pozbytí řidičského oprávnění žalobce, bylo řádné oznámení rozsudku Krajského soudu v Plzni č.j. 9 To 27/2016-291 ze 11.2.2016, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti výroku 1) a 2) rozsudku Okresního soudu v Chebu ze dne 18.11.2015 č.j. 4 T 57/2015-165, kterým byl žalobci mimo jiné uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu jednoho roku. Dále k této námitce žalovaný uvedl, že takovou úvahu žalobce je nutné odmítnout, a to s ohledem na výše uvedené ustanovení. Po uplynutí trestu zákazu řízení motorových vozidel je nutné

postupovat zákonem stanoveným způsobem, a to tedy požádat o vrácení řidičského průkazu, přičemž oprávnění řídit motorové vozidlo se automaticky neobnovuje. Žalovaný svůj názor dále podpořil také rozsudkem NSS ze dne 19.4.2012, č. j. 7 As 137/2011-52, „*takový postup by byl jistě možný, ale zákonodárce zvolil jiný, vůči řidičům administrativně náročnější a přísnější postup, a sice vrácení řidičského oprávnění na žádost ve zvláštním řízení. Je nepochybné, že takový postup vede k faktickému prodloužení doby, po kterou řidič nemůže řídit motorové vozidlo, minimálně o dobu trvání procedury vrácení. Ta končí podle ust. § 114 odst. 1 zákona o silničním provozu úkonem správního orgánu spočívajícím ve fyzickém předání řidičského průkazu žadateli na základě pravomocného správního rozhodnutí o vrácení řidičského oprávnění.*“ Vrácení řidičského průkazu podle § 102 zákona o silničním provozu je výsledkem samostatného řízení, v němž správní orgány rozhodnou o vrácení řidičského průkazu a současně zkoumají, zda je řidič stále způsobilý k tomu, aby byl držitelem příslušného oprávnění. Uvedený postup umožňuje při splnění zákonem předvídaných podmínek zkoumat zdravotní a odbornou způsobilost řidiče (§ 102 odst. 5 zákona o silničním provozu) a zajišťuje dozor nad výkonem zákazu činnosti; jeho výsledkem je vydání rozhodnutí o vrácení řidičského průkazu a následně jeho fyzické vrácení. Dále žalovaný citoval rozsudky NSS ze dne 19.4.2012, č. j. 7 As 137/2011-52 a ze dne 8.1.2013, č. j. 3 As 42/2012-35, ve kterém NSS odkázal také na nálezy Ústavního soudu ze dne 25.10.2011, sp. zn. Pl. ÚS 14/09. NSS ve svém rozsudku ze dne 8.1.2013 výše uvedeném zhodnotil, že zájem společnosti na posilování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích převažuje zájmy jednotlivce na snadném vrácení řidičského průkazu po spáchání dopravního přestupku, s tím, že zdůraznil, že řízení vozidla bez řidičského oprávnění spadá do kategorie nebezpečného a nezodpovědného chování lidí v silničním provozu. Na závěr vypořádání se s tímto argumentem žalovaný konstatoval, že v řízení bylo provedenými důkazy prokázáno, že žalobce řídil motorové vozidlo v době, kdy nebylo rozhodnuto o jeho žádosti o vrácení řidičského průkazu, tedy že se dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, proto námitku označil za nedůvodnou.

Žalobcovu námitku, že správní orgán měl postupovat podle Stanoviska Ministerstva vnitra k posuzování prokazování totožnosti občanským průkazem, cestovním pasem a řidičským průkazem COVID 19 a z toho důvodu přestupek podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu vůbec neměl být projednáván a správní orgán měl od jeho projednání upustit, žalovaný shledal jako nedůvodnou, a to i přes to, že dal žalobci za pravdu, že v důsledku nemoci Covid 19 bylo pro určité přestupky stanoveno toleranční období. Toto toleranční období se však vztahovalo na neplatnost dokladů potřebných k řízení a provozu vozidla a propadlou technickou prohlídku, kdy jejich platnost byla zpětně prodloužena. Na přestupky žalobce se dle žalovaného nařízení nevztahovalo. Ohledně ústního jednání konaného dne 5.5.2021 žalovaný uvedl, že žalobcem tvrzené zkrácení jeho procesních práv neshledal a stejně tak neshledal, že by procesní postup správního orgánu I. stupně v řízení byl v rozporu se zákonem a shledal, že napadené rozhodnutí netrpí právními vadami. Žalovaný konstatoval, že žalobce byl zastoupen právním zástupcem na podkladě tzv. generální plné moci vystavené dne 15.5.2020 a tudíž právní zástupce žalobce jednal jeho jménem v plném rozsahu. Dále pak žalovaný poukázal na ustanovení § 33 a 34 správního řádu, která tento institut upravují. Žalovaný dále zdůraznil, že při posuzování, zda byly za popsané situace splněny podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti žalobce, je nutné zrekapitulovat, že žalobce neměl v řízení nic osobně vykonat. Předvolání k ústnímu jednání na den 5.5.2021 ze dne 13.4.2021 bylo doručeno právnímu zástupci

žalobce, který byl poučen o tom, že pokud se odmítne bez závažných důvodů dostavit, či se nedostaví bez náležité omluvy a doložení důvodů, může být věc projednána v jeho nepřítomnosti, a to dle § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky. Právní zástupce žalobce dne 30.4.2021 zaslal omluvu žalobce z nařízeného ústního jednání z důvodu jeho umístění ve vazbě a také sdělil, že žalobce nesouhlasí s konáním ústního jednání bez jeho přítomnosti. K nařízenému ústnímu jednání se pak bez omluvy nedostavil ani právní zástupce žalobce, proto bylo konáno v jeho nepřítomnosti, a to právě v souladu s ust. § 80 odst. 4 zákona o přestupcích, podle kterého lze v nepřítomnosti obviněného z přestupku věc projednat jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu. Žalovaný je stejně jako správní orgán I. stupně toho názoru, že nebylo nezbytně nutné, aby se žalobce ústního jednání zúčastnil, jeho názor dále podpořil citovaným rozsudkem NSS ze dne 20.11.2011 sp.zn.. 2 As 111/2011-59. Žalovaný uzavřel svoje vyjádření k tomuto argumentu tak, že tedy práva žalobce byla v daném případě zachována tím, že byla respektována ve vztahu k jeho právnímu zástupci, obdobně se vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 17.2.2011 sp.zn. 5As 19/2010-42. Umístění žalobce ve vazbě tak nemělo na možnost projednání věci žádný vliv. Bylo-li tedy ústní jednání konáno v nepřítomnosti právního zástupce nebo žalobce, pak lze toto připisovat toliko skutečnosti, že se právní zástupce žalobce nedostavil k ústnímu jednání bez omluvy. Námitku proto shledal nedůvodnou.

K další námitce žalobce, že se správní orgán I. stupně neřídil právním názorem odvolacího správního orgánu týkajícího se provedení důkazů kamerovými záznamy, žalovaný konstatoval, že tato námitka žalobce je nedůvodná, neboť kamerové záznamy byly přehrány při ústním jednání dne 5.5.2021. Právní zástupce žalobce mohl být tomuto provádění dokazování přítomen, pokud by se k ústnímu jednání dostavil. Žalovaný podotkl, že jde tak jen k tíži právního zástupce žalobce, že se bez řádné omluvy k ústnímu jednání nedostavil.

K námitce žalobce, že správní orgán I. stupně nerozhodl o jeho návrhu na přerušení řízení, žalovaný uvedl, že se s postupem správního orgánu I. stupně plně ztotožňuje. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že není důvod návrhu žalobce vyhovět, tedy o přerušení řízení nerozhodl a své zdůvodnění uvedl ve svém rozhodnutí na str. 19, kde uvedl: „*K návrhu advokáta obviněného, aby správní řízení o přestupku bylo přerušeno, správní orgán uvádí, že z ust. § 85 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že správní orgán může usnesením přerušit řízení, pokud lze očekávat uložení trestu obviněnému za jiný skutek v trestním řízení, přičemž správní trest, který lze uložit v řízení o přestupku, je bezvýznamný vedle trestu, jehož uložení lze očekávat v trestním řízení. Správní orgán předpokládá, že jako další krok v řízení, by advokát obviněného navrhl zastavení řízení o přestupku ve smyslu ust. § 86 odst. 5 zákona o odpovědnosti za přestupky, tedy že správní orgán usnesením zastaví řízení, jestliže trest, který lze za přestupek uložit, je bezvýznamný vedle trestu, který byl obviněnému uložen za jiný skutek v trestním řízení (obviněnému dle jeho advokáta hrozí sazba odnětí svobody na 10 až 18 let). Správní orgán k tomuto uvádí, že ze shora uvedených ustanovení vyplývá pouze možnost přerušení (a následného zastavení) řízení, nikoliv povinnost, přičemž rozhodnutí je zcela na správním orgánu. Správní orgán konstatuje, že o přerušení řízení ve věci shora uvedených přestupků obviněného P. L., rozhodovat nebude.*“ Žalobce dále v řízení před žalovaným namítal, že uložení trestů zákazu řízení v rozmezí 1-2 roky a pokuty 25-50 tisíc Kč by pro něj bylo zcela likvidační. K této námitce žalovaný zopakoval již výše uvedené závěry, a dále uvedl, že z daného rozpětí trestů logicky vyplývá, že zákonodárce

nepovažoval žádný případ jízdy bez řidičského oprávnění za bagatelní, nýbrž vždy za společensky velmi nebezpečný, a proto také zvolil rozpětí sankcí s vysokou spodní hranicí. Žalovaný zrekapituloval, že správním orgánem I. stupně byl žalobci uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců v souladu s ust. § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu, který za přestupek stanoví tuto trest v rozpětí od jednoho roku do dvou let. Trest pokuty byl žalobci uložen ve výši 26 000 Kč, kdy ust. § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu stanoví rozpětí sazby pokuty od 25 000 Kč do 50 000 Kč. Žalovaný shledal z výše uvedeného, že byl žalobci trest uložen velmi mírně, když od uložení předmětných trestů nelze dle zákona upustit. K této námitce uvedl žalovaný také náleží Ústavního soudu Pl. ÚS 14/09 ze dne 25. 10. 2011, kde Ústavní soud konstatoval, že „*Neobstojí ani námitka údajně "likvidačního charakteru" peněžité pokuty od 25 000 Kč do 50 000 Kč a zákazu činnosti od jednoho roku do dvou let. Uložení těchto sankcí není obecně způsobilé (ve standardních případech) způsobit "likvidační" následky, tj. ohrozit existenci či důstojnost člověka. Je samozřejmé, že uložení této sankce je pro pachatele nepřijemné a úkorné, avšak takový účinek je přirozenou a dokonce žádoucí vlastností jakékoli sankce - pokud by tomu tak nebylo, vytratil by se generálně preventivní smysl sankcí.*“ Závěrem k této námitce žalovaný podotkl, že považuje tresty za nepřiměřené s ohledem na recidivní chování žalobce a skutečnosti, že se dopustil dvou přestupků a za přiměřené by považoval tresty vyšší. Pro rozhodnutí odvolacího správního orgánu však platí zákaz reformatio in peius, tzn. zákaz rozhodnutí k horšímu, proto ke změně trestů nepřistoupil. Dále žalovaný uvedl, že toto dílčí pochybení správního orgánu I. stupně nezatížilo napadené rozhodnutí vadou nezákonnosti.

K námitce žalobce, že správní orgán I. stupně odmítl provést výslech A. L., žalovaný poukázal na ust. § 52 věty druhé správního řádu, který říká, že správní orgán není návrhy účastníků vázán. Dále pak pokračuje žalovaný v odůvodnění a poukazuje na § 68 odst. 3 správního řádu: „*V odůvodnění se uvedou důvody výroku, nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*“ Dle žalovaného správní orgán I. stupně jasně uvedl, z jakých důvodů nebyl tento důkaz proveden, a proto se závěry správního orgánu I. stupně plně ztotožnil. Žalobce dále namítal v řízení před žalovaným, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně ho svým rozsahem zatěžuje. Žalovaný na tuto námitku reagoval opětovným poukázáním na obsah § 68 odst. 3 správního řádu. Konstatoval také, že ve složitějších věcech s četnými podáními účastníka řízení není rozhodnutí o 23 stranách nic neobvyklého a také uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v souladu se zákonem, je srozumitelné a přezkoumatelné. Závěrem svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že závěry správního orgánu I. stupně o naplnění skutkových podstat přestupků žalobcem, jsou podloženy v řízení provedenými důkazy. Napadené rozhodnutí obsahuje náležitou a srozumitelnou správní úvahu a žalovaný se s vyslovením viny ztotožnil. Po důkladném přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaný shledal, že ve věci bylo provedeno dokazování v potřebném rozsahu (§ 52 správního řádu), přičemž správní orgán I. stupně provedl v řízení důkazy vztahující se k předmětným skutkům. Ve zdůvodnění napadeného rozhodnutí byl na podkladě provedených důkazů, jenž tvoří ucelený řetězec, vyvozen správním orgánem I. stupně logický závěr o zavinění přestupků žalobce, s čímž se žalovaný plně ztotožňuje. Odůvodnění napadeného rozhodnutí poskytuje skutkovou i právní oporu výroku napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaké podklady pro rozhodnutí správní

orgán I. stupně shromáždil, jak zhodnotil provedené důkazy, jak se vypořádal s vyjádřením žalobce a jakými úvahami se řídil. Správní orgán I. stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž plně vyhověl požadavku ust. § 3 správního řádu. Z výše uvedených důvodů žalovaný odvolání zamítnul a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

6. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 21.12.2021** mimo jiné uvedl, že námitky uvedené žalobcem v žalobě hodnotí jako nedůvodné s tím, že se dostatečným a vyčerpávajícím způsobem k těmto námitkám vyjádřil v napadeném rozhodnutí, kde závěrem konstatoval, že na podkladě provedeného dokazování byl skutkový stav beze vší pochybnost zjištěn. Dále toliko uvedl, že zcela setrvává na svém napadeném rozhodnutí, v němž se s námitkami vypořádal, proto na něho v plném rozsahu odkázal. Žalobu hodnotil žalovaný jako nedůvodnou, a proto navrhl, aby bylo rozhodnuto tak, že se žaloba zamítá. Dále žalovaný souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání s tím, že v případě úspěchu ve věci nebude uplatňovat náhradu nákladů řízení před soudem.
7. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 30.9.2021 i ve vyjádření žalovaného ze dne 21.12.2021 odpovídají plně obsahu spisu. Ze spisu dále vyplývá, že rozhodnutím žalovaného ze dne 25.9.2020 č.j. PK-DSH/8528/20, které nabylo právní moci dne 29.9.2020, bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 13.7.2020 č.j. 1513/SPO/20-17 a věc mu byla vrácena k novému projednání, kdy rozhodnutím ze dne 13.7.2020 byl žalobce uznán vinným ze spáchání stejných přestupků za výše popsané jednání, za které mu byla uložena pokuta ve stejné výši a rovněž stejný zákaz činnosti na tutéž dobu a též povinnost nahradit náklady řízení v téže výši, jak uvedeno shora. Podle doručky datové zprávy bylo napadené rozhodnutí ze dne 30.9.2021 zástupci žalobce doručeno dne 4.10.2021.
8. Podle **§ 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s.** soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.).
9. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 30.9.2021, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle **§ 51 odst. 1 s.ř.s.**, jelikož žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili.
10. Podle **§ 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu** přestupku se dopustí fyzická osoba tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h.
11. Dle **§ 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu** řídit motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel (dále jen „skupina vozidel“) uděleného Českou republikou, státem, který je členským státem Evropské unie nebo smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru

(dále jen „jiný členský stát“), nebo jiným státem podle mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která upravuje oblast silničního provozu.

12. Podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem příslušného řidičského oprávnění podle § 81.
13. Dle § 102 odst. 1 zákona o silničním provozu příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností rozhodne na žádost osoby, která pozbyla řidičské oprávnění podle § 94a, o jeho vrácení po výkonu trestu nebo správního trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel.
14. Podle § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu za přestupek se uloží pokuta od 25 000 Kč do 50 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. c), d), e) bodů 1 a 5, a písm. h).
15. Dle § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu zákaz činnosti se uloží na dobu od jednoho roku do dvou let za přestupek podle odstavce 1 písm. c), d), e) bodů 1 a 5, a písm. h).
16. V § 41 odst. 1 a 3 zákona o odpovědnosti za přestupky je stanoveno: (1) Za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější. (3) Spolu se správním trestem uloženým podle odstavce 1 nebo 2 lze uložit i jiný druh správního trestu, jestliže by jej bylo možno uložit za některý ze společně projednávaných přestupků.
17. Podle § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky lze ústní jednání konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.
18. Dle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
19. Žalobce stejně jako v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítal, že nebylo provedeno úplné dokazování, nedopustil se předmětných výše uvedených dopravních přestupků a je přesvědčen, že ve správním řízení nedošlo ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. S tímto názorem však soud, stejně jako správní orgány, nemůže souhlasit, jelikož zde byl zjištěn stav věci nade vší pochybnost.
20. K námitce žalobce, že ze strany policistek nedošlo k hodnověrnému ztotožnění jeho osoby jako pachatele přestupkového jednání, soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 17.6.2011 č. j. 7 As 83/2010–63, ve kterém se NSS vyjádřil k výpovědi policistů, tak že: „K tomu lze uvést, že policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2007, č. j. 4 As 19/2007–114). O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka,

půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod (rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2011 č. j. 7 As 83/2010-63).“ Soud podotýká, jak je patrné také z výše citovaného rozsudku, že k výpovědi policistů, jakožto důkazního prostředku, existuje již dlouholetá ustálená judikatura českých soudů. Soud také odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž bylo upozorněno na rozsudek NSS ze dne 27.9.2007 č. j. 4 As 19/2007-114, uvedený výše, který se také zabýval věrohodností zasahujícího policisty. Z předchozího řízení bylo zjištěno, že policistky žalobce neznaly a při zastavování vozidla ani přesně nevěděly, kdo konkrétně je řidičem. Nebyl zjištěn ani žádný jiný motiv, než prostý výkon služby, proč který policistky žalobce stíhaly. Výpovědi policistek se zcela shodovaly a byly také podpořené kamerovými záznamy, proto shledal soud tuto námitku za nedůvodnou.

21. Spolu s předchozí námitkou také žalobce namítal, že navrhl svědeckou výpověď A. L., která byla zamítnuta. Dle § 52 správního řádu platí, že: „Účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.“ Správní orgán má naopak povinnost ve smyslu druhé věty citovaného rozhodnout, které důkazy ve věci provede a které nikoli, a ovšem toto své rozhodnutí také náležitě odůvodnit. Podle § 68 odst. 3 správního řádu se jedná o základní náležitost odůvodnění správního rozhodnutí. Je pravdou, že pokud by správní orgán I. stupně neodůvodnil své rozhodnutí zamítnout svědeckou výpověď matky žalobce, zatížil by své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. V tomto případě, se ale správní orgán I. stupně jasně vypořádal s tímto požadavkem, a to na str. 10 svého rozhodnutí, na což poukázal také žalovaný. Z toho důvodu považuje soud tuto námitku také za nedůvodnou.
22. K námitce opakované žalobcem o oprávněnosti použití videonahrávky z čerpací stanice, se již velmi obsáhle vyjádřil také žalovaný ve svém rozhodnutí, jak již bylo zmíněno výše. S argumentací žalovaného se soud plně ztotožnil a proto opakovaně cituje rozsudek NSS ze dne 18.11.2011 č. j. 2 As 45/2010-68, v němž je uvedeno: „I za situace, kdy kamerový záznam pořízený soukromou osobou, který zasahuje do sféry osobnostních práv zaznamenané osoby, nebyl pořízen s jejím souhlasem či v souladu se zákonnými výjimkami, není jeho použitelnost pro potřeby dokazování ve správním řízení zcela vyloučena. V těchto případech je vždy nutno poměřit legitimitu cíle, kterého mělo být pořízením záznamu dosaženo, na straně jedné a přiměřenost užitého postupu na straně druhé. Je tak vždy nutno uvážit, zda v konkrétním případě může nad ochranou osobnostních práv dotčeného subjektu převážet zájem společnosti na objasnění a potrestání deliktních jednání a především pak ochrana ústavně zaručených práv pořizovatele takového záznamu.“ (ve srov. např. s usnesením NS ze dne 20.12.2017, sp. zn. 7 Tdo 1120/2017 či rozsudek NSS ze dne 17.12.2021 č. j. 5 As 253/2019-21). Soud je toho názoru, že zájem společnosti na ochraně soukromí nebyl kamerovým záznamem nijak zásadně dotčen, když zájem společnosti na bezpečnosti silničního provozu převládá nad ochranou osobnostních práv žalobce. Soud shledává kamerový záznam z čerpací stanice za plně použitelný jako důkaz v řízení o přestupku a má za to, že se s tímto zcela dostatečně vypořádal, o čemž také vypovídá rozsáhlost rozhodnutí žalovaného, na kterou žalobce ve svých námitkách sám poukázal. Je nutno podotknout také to, že kamerový záznam

z čerpací stanice toliko podporuje svědecké výpovědi policistek a kamerový záznam z policejního vozidla.

23. Žalobce dále namítal, že nedošlo správním orgánem I. stupně ani k vypořádání s připomínkami žalovaného uvedené v rozhodnutí ze dne 25.9.2020 č.j. PK - DSH/8528/20, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 13.7.2020 (viz shora). Soud uvádí, že nové ústní jednání, při kterém bylo provedeno dokazování přehráním kamerových záznamů, bylo řádně provedeno, jak je uvedeno níže. Správní orgán I. stupně si vyžádal rozhodnutí o vrácení řidičského oprávnění a ze zaslaných podkladů Městského úřadu Mariánské Lázně, Odbor dopravy a vnitřních věcí, zjistil, že v žádosti o vrácení řidičského oprávnění bylo uvedeno, že žalobce dne 15.4.2020 v Žádosti o vrácení řidičského oprávnění nežádal o písemné vyhotovení rozhodnutí o vrácení řidičského oprávnění. Správní orgány správně dovodily, že rozhodnuto o vrácení řidičského bylo dne 15.4.2020, proto soud má za to, že tato námitka je též nedůvodná, když správní orgán I. stupně postupoval v souladu s tím, co mu žalovaný ve zrušujícím rozhodnutí dne 25.9.2020 uložil.
24. K námitce ohledně provedení ústního jednání správním orgánem I. stupně bez přítomnosti obviněného, tj. žalobce, soud uvádí, že dle § 80 odst. 4 nedošlo k řádné omluvě strany žalobce, a to z toho důvodu, že nepřítomnost žalobce byla řádně omluvena z důvodu pobytu ve vazbě, ale žalobce byl v řízení zastoupen svým zástupcem, který jednal ve správním řízení plně jeho jménem, ale ten svoji nepřítomnost řádně neomluvil, proto se ústní jednání konalo i bez přítomnosti strany žalobce, jak dostatečným způsobem bylo správním orgánem zdůvodněno. Z rozhodnutí NSS ze dne 20.11.2011 sp.zn. 2 As 111/2011-59 vyplývá následující: *„V nyní projednávaném případě nicméně ze shora uvedeného plyne, že žalobce nebyl předvoláván za účelem výslechu, nýbrž k ústnímu jednání, přičemž jeho neúčast na něm zásadně v jeho konání nebránila. Jak přitom výslovně uvedl zdejší soud v citovaném rozsudku 1 As 100/2008, i zákonný požadavek nutnosti osobní účasti je třeba vykládat tak, že „správní orgán může příslušnou osobu předvolat pouze a jen tehdy, jestliže je osobní účast předvolané osoby nutná pro dosažení cíle řízení, tedy pro zjištění skutkového stavu, na němž je konečný výsledek zbudován.“ Je tak zřejmé, že interpretace nezbytnosti účastníka řízení ve smyslu ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu je interpretována zužujícím způsobem a má se týkat pouze případů, kdy by neúčast účastníka řízení reálně znemožňovala dosažení cíle řízení. Je zcela zřejmé, že v daném případě neúčast žalobce na ústním jednání za existující důkazní situaci cíl řízení ohrozit nemohla....V projednávané věci má soud rovněž za to, že zejména po vyjádření žalobce při jednání dne 28.11.2011, že si rychlost vozidla nepamatuje, nebylo nezbytně nutné předvolávat žalobce osobně k dalším jednáním, která se konala za přítomnosti substitučního zástupce ve dnech 16.3.2012 a 5.4.2012. K porušení ust. § 74 odst. 2 zákona o přestupcích nedošlo, neboť nebylo jednáno bez řádného předvolání žalobce k jednání. Předvolání žalobce bylo realizováno v souladu s § 34 odst. 2 správního řádu doručením předvolání zmocněnému zástupci, který je povinen hájit práva žalobce.“* Ze správního spisu vyplývá, že ústní jednání dne 5.5.2021 bylo konáno pouze za účelem provedení kamerových záznamů, jakožto důkazních prostředků, a listinného důkazu. Přítomnost žalobce proto nebyla přímo nutná. Z vyrozumění o konání ústního jednání ze dne 13.5.2021 byla neakceptace omluvy žalobce z ústního jednání správním orgánem I. stupně jasně odůvodněna. Žalobcem zvolený zástupce (a tedy i žalobce) byl v tomto vyrozumění také správně poučen dle § 36 správního řádu a vyzván, aby se seznámil s podklady pro rozhodnutí a vyjádřil se k nim. Zástupce žalobce se s podklady pro rozhodnutí v této věci seznámil dne 26.5.2021 a písemně se k nim vyjádřil v podání ze dne 31.5.2021. Z výše

uvedeného vyplývá, že byla dána dostatečná možnost straně žalobce se s obsahem ústního jednání seznámit a vyjádřit se k němu, následně bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně dne 12.7.2021, proto soud shledal tuto námitku za nedůvodnou.

25. Krajský soud dále považuje za vhodné uvést názor vyjádřený v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.1.2014 č.j. 5 As 126/2011-68, kdy bylo uvedeno, že „v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.“ V posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku, když podklady, které použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání žalobcovy viny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil uvedených přestupků.
26. S ohledem na shora uvedené soud žalobní námitky žalobce neshledal důvodnými. Po přezkoumání obou správních rozhodnutí a celé spisové dokumentace má zdejší soud za to, že správní orgán I. stupně shromáždil veškeré dostupné podklady potřebné pro rozhodnutí ve věci a zjistil tak skutkový stav bez dalších pochybností a shromážděné podklady pak správní orgány hodnotily jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti tak, aby sjednotily sled událostí. Své úvahy a závěry oba správní orgány řádně a zcela vyčerpávajícím způsobem odůvodnily, přičemž z odůvodnění obou rozhodnutí jasně vyplývá, k jakým důkazům přihlížely a jak je hodnotily. Obě správní rozhodnutí jsou logicky a přesvědčivě odůvodněna, a proto je zdejší soud hodnotí jako souladná se zákonem a se zásadami správního práva.
27. Žalovaný se ve svém rozhodnutí dostatečně zabýval zjištěným skutkovým stavem vzhledem k námitkám uplatněným ve včasné odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12.7.2021, přičemž zhodnotil, že ten byl zjištěn bez jakýchkoliv pochybností a bylo tak prokázáno protiprávní jednání žalobce. Také zhodnotil procesní postup správního orgánu I. stupně a neshledal žádná pochybení ani porušení procesních práv žalobce. Soud souhlasí se žalovaným, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zákonné a plně přezkoumatelné. Dále soud konstatuje, že žalovaný se při svém rozhodování zabýval všemi odvolacími námitkami, též řádně přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí, jakož i celé správní řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí, tudíž postupoval v souladu se zákonem, přičemž nezjistil žádná pochybení, která by byla způsobilá pro zrušení rozhodnutí ze dne 12.7.2021. Stejně tak soud nezjistil žádná pochybení správních orgánů, která by vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 30.9.2021 či jemu předcházejícího rozhodnutí ze dne 12.7.2021. Soud toliko připomíná, že je nutno věnovat patřičnou pozornost nejenom obsahové stránce, ale i tomu, aby se v rozhodnutí nevyskytovalo jakékoli množství písařských chyb, které jsou však bez vlivu na správnost či zákonnost rozhodnutí.
28. Závěrem zdejší soud uvádí, že žalovaný se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí podrobně vyjádřil ke všem odvolacím námitkám žalobce, současně hodnotil všechny důkazy a rovněž popsal, které skutečnosti vzal za prokázané, o jaké důkazy opřel svá skutková zjištění a kterými úvahami se při hodnocení provedených důkazů řídil, a to vše v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.), tudíž jeho rozhodnutí je zcela srozumitelné.
29. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná

(výrok I. rozsudku), když žádný z žalobních bodů neshledal důvodným, jak uvedeno shora.

30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovaný však žádné náklady řízení neuplatnil, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (výrok II. rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.)

Plzeň 25. března 2022

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně